

פניני הפרשה

פרשת: **וּאֵרָא**

הפטרה: **כה אמר** (יחזקאל כח)
ציאת השבת: (ירושלים) 17:39
ר"ת: 18:13

עלון מספר 1301
תשפ"ג

העלון מוקדש:

להצלחת: שמואל בן דליה, מיכל בת אורית.
ליוווג הגון: הודיה בת דליה.
זש"ק: יעל בת דליה.
לעילוי נשמת: משה בן מונס.

הזמנות חד פעמית:

כל קורא שידפיס את העלון (לפחות 10 עלונים) ויניחו בבית הכנסת שבו הוא מתפלל יהיה ראוי לשלוח שם לעלון לרפואה וכדו' לאותו שבוע שבו ידפיס. שמות ומספר העלונים שהדפסתם ניתן לשלוח ל - m0556780066@gmail.com

הלכה למעשה

השרים שבאו לדין תורה אצל בן הישיבה

"לא נכון לעשות כן... הן נזבח את תועבת מצרים" (כב-ח) כתב החתם סופר על פסוקינו, שאינו ראוי לנו מצד המוסר לעשות דבר אשר ידענו שלא יסבלו המצרים וירצו לסקלנו בגללו. גם אם יודעים אנו שידינו תקיפה עליהם ולא יוכלו להרע לנו, בכל זאת לא נסטה מדרך המוסר לעשות כזאת. וזהו שנאמר: "לא נכון לעשות כן".

וזה כלל גדול בעבודת השם יתברך: לא להרגיז ולהקניט את הגויים כשאין בזה הכרח, ובוודאי לא להשתמש במידת העזות כנגדם.

אין לך קידוש ה' גדול מזה, שעם ישראל משתמש במדותיו הטובות לעיני העולם, ובכך גורם שיושפעו לטובה וילמדו ממעשיהם.

וכדי לסבר את האוזן ולראות עד כמה מושפעים הגויים ממדותיו של עם ישראל, נספר ספור שסיפר הגאון רבי יעקב גלינסקי: בתקופת היותי יושב בכלא הרוסי בגלות סיביר, יחד עימי ישבו שני אישים נכבדים, שהיו שרים בכירים בממשל הפולני: שר המשפטים ושר החינוך.

יום אחד מגיעים אלי שני השרים, ובפיהם בקשה מוזרה: "אנחנו רוצים לעמוד אצלך לדין תורה... למרות שאתה בחור צעיר, אבל רואים עליך שיש לך מדות טובות ויכולת שיפוט" ... שני השרים כמעט וכפו עלי לשפוט ביניהם, ולא היתה לי ברירה אלא להסכים.

עד מהרה התברר, ששר החינוך לשעבר בממשלת פולין תובע את עמיתו, שר המשפטים האיש שהיה ממונה על עשיית הצדק בכל מדינות פולין, על שגנב לו את מכנסיו...

שמעתם?! מספר הגאון רבי יעקב גלינסקי, שר המשפטים גנב את מכנסיו של שר החינוך.

תוך זמן קצר התברר שאכן אלו הם פני הדברים, ושר המשפטים ביצע את הגניבה. הוא נימק את מעשהו בכך שביקש לתת 'שוחד' לאיש שהכין את האוכל במטבח הכלא, שיתן לו עוד כף מרק.

לאחר שגערתי בשר המשפטים: "כיצד העזת לעשות את זה?! הרי מתוקף תפקידך לשעבר, היית צריך לייצג את הצדק!", אמרתי לשרים הללו, שאם ברצונם לשמוע מה היא דרך ההנהגה הטובה שבין אדם לחברו, שישמעו את הספור שברצוני לספר להם:

בימים האחרונים אני מתעורר ומוצא מתחת לכרית שלי דג מלוח עם ביסקוויט. בתחילה סברתי שמישהו חמד לו לצון, אבל לאחר שעבר יום ועוד יום, ובכל בוקר מצאתי את 'המציאה' הזו מתחת לכרית, הרגשתי שאני מוכרח לדעת מי הוא זה ואי זה הוא, המוותר על מצרך כה יקר. רק מי שידוע את ערכו של מצרך זה, בסיביר, יוכל להבין את פליאתי. מאחר שכל ניסיונותי לעלות על זהות המניח האלמוני עלו בתוהו, החליט בלילה אחד לעשות מאמצים כבירים שלא להירדם, למרות העייפות הגדולה, עד שיתפוס את הנדיב. וכך היה.

בשעה שלש אחר חצות הוא מרגיש לפתע שמישהו מנסה להרים לו את הכרית ולתחוב תחתיה דבר מה. הוא מזנק ממיטתו, ורואה לפניו זקן יהודי כבן שמונים וחמש, עם דג מלוח וביסקוויט בידו.

"מה זה? מדוע הנך מעביר אלי את מנת האוכל שלך?" הוא שואל את הקשיש. והזקן, שהופתע מהעובדה שהרב גלינסקי ער, לא איבד עשתונותו והשיב: "הייתי אדם עשיר מאוד ולא חסר לי דבר. אבל כיום אני יודע, שהכסף אינו שווה מאומה. החיים כאן לימדו אותי, שלא על הכסף לבדו יחיה האדם" ... "הסיבה שאני מעביר לך מדי לילה את המנה שלי פשוטה: ליי- האוכל הזה כבר לא יעלה ולא יוריד מאומה. אני מסתפק בפת קיבר המחולקת לנו מידי בוקר. אבל אתה עדיין צעיר ועתידיך לפניך. אם תאכל את הדג עם הביסקוויט, תוכל לחזק בכך את עצמותיך. ולכן אני מעביר לך את המנה שלי מידי לילה" ...

פנה הגר"י גלינסקי אל שני שרי הממשלה לשעבר ואמר להם: "כך צריכים להתנהג! להקריב מן

האחד לשני ולא ההפך!" (עלינו לשבח)

א. מי שלא היו לו מים לנטילת ידיים שזורית, והוצרך לנקות ידיו במידי דמנקי, דעת מרן השולחן ערוך שיברך על נקיות ידיים, ויועיל לו לתפילה, אבל לא להעביר רווח רעה שעליהן. ודעת הגר"א שיברך על נט"י. ויש אומרים שלא יברך כלל. שהרי אינו יכול לברך בלשון על נטילת ידיים, ונוסזו על נקיות ידיים אינו מוזכר בנז"ל. ושב ואל תעשה עדיף.

ב. טוב לרוזון את הפה בבוקר, מפני הרירים שבתוך הפה, והרי צריך להזכיר את שם ה' בברכותיו בקדושה ובטהרה. ואם אין המים נקיים וזכים, אין רוזיזת הפה מעכבת מלבדך. וכן נכון לרוזון פניו בכל בוקר. ויזהר שלא ליגע בעיניו קודם הנטילה, אלא אם כן יש לו זוויל בעיניו ואינו יכול בלא שישפשף את עיניו מיד בקומו משנתו, שאז יוכל לסמוך על האומרים שהרוזן רעה בימינו נזולשה. ומכל מקום שומר נפשו ירוזק מזה.

ג. הנזע בכלי הביוווד שהקטנים עושים בו את צרכיהם, אם הוא נקי אין צריך

נט"י הלכות אלו מלוקטות מתוך הספר הבהיר "השבת הלכה למעשה". לרכישה פנו: 0556780066

סגולה לחלומות רעים החולם חלומות שפמכעיתים אותו, סגלה נפלאה יש והוא לישן מתוך דברי תורה, בכתה של תורה לסלק כל מרעין בישין, ומקורו מהגמרא: כל המשפיע עצמו בדברי תורה ולן אין מבשרין אותו בשורות רעות, וק"ו שלא חלומות רעות. ועוד נאמין שאין שום מקריות אפלו בחלומות, וכמו בא בגמרא (ברכות) "לאדם טוב אין מראין חלום טוב" כדי ליישר בישורים ולכפר צוונותיו. והמתבונן יראה פלא גדול בענין החלומות היא חולם האדם חלומות מענינים שפלא לא חשב עליהם במשך היום ואף לא מן רב, והחלומות הנם מגנינים שונים ומשנים ואין חלום דומה לחברו, והוא פלא של השגחה, ויבין להנצל מחלומות רעים יש לעשות ג' פעולות:

- א. שיאמין באמונה שלמה שהכל בהשגחה.
- ב. יתפלל על כך קדם שנתו בקרפת "המפיל": "ואל בהילוני חלומות רעים".
- ג. ישן מתוך דברי תורה.

מה רבו מעשיך ה'

הצפוני, יצר לו הבורא "חליפת צלילה" מדהימה שאינה אלא עור שעוביו שבע ס"מ. מתחת לעורו מצויה שכבה עבה של שומן, המגינה עליו מפני הקור העז השורר באזורים בו הוא חי. הניבתן נחשב לבעל חיים חברותי, החי במשפחות גדולות. הללו מתלכדות לעדרים גדולים, המונים עד מאה ניבתנים. לעתים קרובות מטפסים הניבתנים על החופים הסלעיים ועל איי קרח צפים, במטרה "להשתזף" בשמש החלשה והקרה.

הניבתן קרוי אף בשם סוס ים. הוא משתייך לסדרת טורפי הים. השם ניבתן ניתן לסוס הים בשל העובדה שהוא מתאפיין בשתי שיניים קדמיות בולטות, הדומות מאוד לשנהבי הפיל. אורך שיניו הבולטות של ניבתן יכול להגיע לשישים ס"מ ומשקלן כארבע קילו. בשניים הללו מצידות כל משפחת סוסי הים, אולם אצל סוסת הים הן קצרות במקצת. סוס ים בוגר יוכל להגיע באורכו לשלוש מטרים ויותר. משקלו עשוי להגיע לאלף מאתיים קילו. מכיון שהוא מצוי בקוטב

דרוש

להפצת ספר "השבת הלכה למעשה". דרוש תורם כדי שנוכל להפיצו בבתי נוסת בעמדות של בלוי. המעוניין לתרום ולזכות בזיכוי הרבים נא לפנות ל- 0556780066

ארזי הלבנון

זקן המקובלים רבי יצחק כדורי זצ"ל

"הכורך", זהו שמו היותר מפורסם בירושלים שלפני דור וחצי, של מי שנתפרסם לימים כזקן המקובלים בעולם, שכל רו בתורה לא אניס ליה – הגאון הצדיק רבי יצחק כדורי זצ"ל. כשביקש רבי יצחק להתפרנס ממעשה ידיו, כדי שיוכל לעסוק בתורה כאוות נפשו, סיעה בידו הנהלת ישיבת "פורת יוסף" ששכנה אז בין חומות ירושלים העתיקה. זאת לאחר שהתחייב לכרוך את כל ספרי הישיבה ולהעתיק בכתב ידו ספרים נדירים שהגיעו לספריית הישיבה. את ציוד הכריייה רכש הרב כדורי מכספו הפרטי, ומשכורתו מהישיבה עמדה על שתי לירות, אחת על היותו חלק מחבורת המקובלים, ואחת ככורך. כל ספר, בטרם נכרך, היה לומד אותו והפך לאחד הבקיאים ביותר בעיר העתיקה בספרים רבים. לא אחת הגיעו בני הישיבה לביתו כדי לעיין בספרים.

סדר יומו באותם ימים היה נמשך בלימוד בחבורת המקובלים במשך כל שעות היום, וכשהיה מגיע בלילה לביתו, היה עוסק מעט במלאכת הכרייה, ועל יצועו היה עולה רק לאחר תיקון חצות. במשך כל שנות חייו הקפיד ביותר על סגפנות גם בדיבור. לא הוציא מילה רעה על זולתו, ומאלו שמרבים בדיבור ביקש להתרחק ממנו.

שנת תש"ו היתה בצל העימותים הבלתי-פוסקים בין היהודים לערבים בירושלים וסביבותיה. יהודי העיר העתיקה סבלו רבות מנחת זרועם של הערבים, בנייני הישיבה הפכו למבצר, לאחר שהפורעים ניסו כל העת לפגוע בישיבה. ככל שנקפו הימים, חיפש הצדיק רבי יצחק כדורי דרך להציל את ספרי התורה של הישיבה ואת ספריית הספרים העתיקים בביתו, משום שכל הסימנים הראו כי ירושלים העתיקה בדרך לנפילה בידי הירדנים. וכך הגיע היום האחרון למגורי משפחת כדורי בעיר העתיקה, יום לפני נפילת הרובע היהודי. הרב כדורי הסתגר בחדר הספרים והתקשה להיפרד, לאחר שכל מאמציו להבריח את אוצר הספרים לירושלים החדשה - עלו בתוהו. זמן קצר לאחר מכן השתלטו חיילים ירדנים על הבית וכל ישיבת פורת יוסף והבתים הסמוכים עלו באש. כשנודע לרבי יצחק, כי כל הספרים עלו באש, פרץ בכי. לאחר פטירת ראש המקובלים בירושלים, רבי אפרים הכהן זצ"ל, סמוך לשנת תש"י, הוחלט למנות את רבי יצחק לעמוד בראשם. ישיבת "פורת יוסף" כבר הועתקה באותם ימים לשכונת גאולה בירושלים, אולם חכמי המקובלים החליטו להשתכן בישיבת בית א-ל שברחוב רש"י. עם זאת, ראשי ישיבת "פורת יוסף", הגאונים רבי יהודה צדקה ורבי בן-ציון אבא-שאל זצ"ל, הקצו חדר מיוחד בישיבה עבור רבי יצחק, ובמקום זה קיבל קהל מדי יום, במשך שנים, עד שהקים כעבור שנים רבות את ישיבת "נחלת יצחק". במכתביו תוקף הרב בחריפות את העוסקים בקבלה מעשית, שאינם מבינים דבר בסודות הקבלה.

את סודות הקמיעין שהיה כותב לרפואה ולהצלחה, קיבל מהמקובל רבי יהודה פתיה זצ"ל. כן עסק רבות בכוונות התפילה. כל יתר סודות הקבלה, שמתחזים למיניהם ניסו לעסוק בהם וכביכול הבינו בהם, היו זרים לו. במשך שנים נאבק נגד אלו העוסקים ב"שבעות" ו"גורלות", אבל הוא עצמו, כאמור, עסק אך ורק בתפילות ובקשות והעתיק נוסחאות שקיבל ממקובלי הדורות הקודמים. אחד המאמרים הבודדים שפורסמו בעניין זה, היה מאמר שכתב עבור הספר "תמים תהיה" של הגאון רבי יעקב הלל שליט"א, ראש ישיבת "חברת אהבת שלום", בו הדגיש כי נוסחאות הקמיעין המותרים לכתיבה, הן רק אלו שנכתבו ע"י רבי יהודה פתיה זצ"ל, "כי הוא מיוסד בלשון בקשת רחמים והשמות ידועים בלי שום טעות".

במשך עשרות שנים היה ביתו פתוח לרווחה, ובמשך שעות רבות היה מקבל מאות אנשים שבאו לבקש עצה ותושייה, ברכה ותפילות להצלחה ולרפואה. רבים נושעו מברכותיו, ולמרות כל זאת נותר צנוע בדרכיו והליכותיו, כשאת מרבית שעות היממה הוא מקדיש ללימוד התורה וסודותיה.

נקודה למחשבה

"בני האדם מתחרים זה בזה, וכל אחד ואחד רוצה להיות למעלה מחברו. אומר אני: רוצה אתה להתרומם ולהיות למעלה מחברך? מוטב שתקים גבעה לעצמך משתחפור בור לחברך".

מילתא דבדיחותא

פעם שאל כומר את הרב: למה היהודים לא מזכירים את משה רבינו בתפילה? ענה לו הרב: כיון שהיה חמיו כומר.

להוצאת ספר תורני

ניתן להקדיש לעילוי נשמת, רפואה והצלחה

דרושים תורמים

לפרטים: 055-6780066

The collage features several documents:

- Top Left:** A document with the logo of Yitzchak Yosef, The Rabbinic Legion of Israel, and Hebrew text regarding a donation for a Torah volume.
- Top Center:** A document with Hebrew text, possibly a certificate or agreement, featuring a circular seal.
- Top Right:** A document with Hebrew text and a circular seal, likely another form of acknowledgment.
- Middle Left:** A document with Hebrew text, including a signature and a circular seal.
- Middle Right:** A document with Hebrew text, including a signature and a circular seal.
- Bottom Left:** A document with Hebrew text, including a signature and a circular seal.
- Bottom Right:** A document with Hebrew text, including a signature and a circular seal.